

Người Có Lòng Biết Ơn

Vợ ông Thuận sau cơn bạo bệnh đã mất cách nay hơn 10 năm. Các con trai và gái của ông bà đều lớn cả và có gia đình nên ông ở chỉ có một mình. Từ ngày vợ mất, ông đã ngoài 65 nhưng vẫn còn tráng kiện và khỏe mạnh. Cái tin ông về VN mấy lần, khá tốn kém để cưới vợ qua Mỹ làm chấn động cả một thị trấn nhỏ, hơi có tin lành dữ gì là ai cũng biết. Dĩ nhiên đâu có ai có thiện cảm với một ông lão 75 tuổi về VN cưới 1 cô gái trẻ đẹp mới ngoài 20 chỉ đáng tuổi con cháu chắt. Đúng là trâu già thích gặm cỏ non!

Ra phi trường đón cô gái trẻ ấy chỉ có một mình ông. Tất cả con cháu, họ hàng không có một người nào. Thái độ đó ông thừa hiểu là họ phản đối! Giấy tờ hợp lệ, hôn thú hẫng hoi, ông đưa cô về nhà. Đêm đầu tiên cô gái cơm nước xong, tắm rửa sạch sẽ, ngồi coi tivi, cô chưa biết tiếng Anh nên ông mở máy băng Paris By Night, Asia.. cho cô coi. Khuya, ông chỉ tay vào một căn phòng và nói:– Đó là phòng riêng của Hằng, tất cả đồ đạc có đây đủ, Hằng cứ tự nhiên. Nói xong, ông đứng lên đi vào phòng của ông. Cô gái hơi ngạc nhiên nhưng chỉ nghĩ là bên Mỹ vợ chồng ngủ riêng mỗi người một phòng, khi nào cần làm “chuyện ấy” thì mới...mò sang! Nhưng cả tháng sau cô chờ hoài mà vẫn không nghe tiếng ông gõ cửa hay có thái độ nào khác!

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục bổ sung để làm giấy tờ như thẻ SS (Social Security), thẻ ID, permanent resident card (thẻ xanh thường trú nhân)... Ông nói nhẹ nhàng nhưng nghiêm trang với cô:

- Từ mai tôi sẽ chở Hằng đi học ESL, sau một thời gian, sẽ đăng ký học tiếp ở college, Hằng phải cố mà học, tôi không sống mãi mà bảo bọc cho cô được đâu.

Ở cái xứ sở này, đâu ai để ý ai, đâu ai biết, đó là vợ chồng hay cha con, chỉ thấy ngày ngày ông chở cô đi và đón cô về, ân cần thăm hỏi động viên học hành. Cô chỉ biết vâng dạ. Những đêm xa nhà, xa quê hương một mình nơi đất khách quê người, người ta mới hiểu thế nào là cô đơn cực kỳ, là cần hơi ấm người đồng hương, là thêm một tiếng nói dù là tiếng nói của một ông già. Nhiều lần cô lưỡng lự, muốn qua gõ cửa phòng vào nói chuyện với ông nhưng rồi lại thôi.

Một năm thấm thoát trôi qua. Cô còn trẻ lại khá thông minh nên tiến bộ trông thấy, cô apply vào trường college và vượt qua các test để vào ngành y tá. Ngày cô đi thi quốc tịch cũng là ngày ông mừng ra mặt khi cô báo tin đã pass (đậu). Rồi ông đốc thúc cô nhanh chóng bảo lãnh cha mẹ qua Mỹ! Cô còn đi học nên tất cả mọi chi phí ông đều đài thọ. Ba năm sau cô và ông ra đón cha mẹ cô và đưa em nhỏ dưới 21 tuổi. Từ xa, bố vợ của ông tách khỏi gia đình, chạy lại ôm chầm lấy ông, mắt đã nhoè lệ và kêu lên sung sướng:

- Ông Thầy!

Thì ra ông Thuận nguyên là sĩ quan tiểu đoàn trưởng, thuộc trung đoàn 50, sư đoàn 25 bộ binh VNCH. Còn “ông bố vợ”, bố của Hằng nguyên là một trung sĩ, thuộc cấp của ông. Hai thầy trò ôm nhau mừng mừng tủi tủi.

Chỉ đến khi ông và Hằng ra toà lý dị các con ông mới vỡ lẽ. Họ biết là họ đã sai lầm. Ngày xưa sau 1975, lúc ông phải đi tù cải tạo, người lính thuộc cấp ấy đã phải đập xích lô nuôi gia đình bữa no bữa đói mà vẫn chia sẻ giúp đỡ gia đình ông dù chỉ là những đồng tiền khiêm tốn. Những lần vợ ông đi thăm nuôi gần như là toàn bộ đồ dùng người thuộc cấp mua cho ông. Ông bùi ngùi nói với tôi:

- Chú Hòa biết không, những ngày trong trại cải tạo, là những ngày đói triền miên, đói vô tận, đói mờ mắt, đói run chân thì 1 cân đường, 1 kg chà bông, 1 bịch đậu phộng, vài viên thuốc quý... hơn vàng nhưng những thứ đấy vẫn không quý bằng cái tình nghĩa mà người lính dành cho mình. Chính cái tình nghĩa ấy cho tôi niềm tin và hy vọng. Khi qua Mỹ, tôi được tin gia đình chú ấy kiệt quệ, đau bệnh liên miên, tiếp tế vài ba trăm cũng chỉ nuôi được mấy tuần, nên tôi đành phải bàn ... làm rở “giả” của chú ấy. (Ông hóm hỉnh khi nói câu này).

Tôi hiểu câu chuyện, thì ra ông về VN “giả” cưới cô Hằng là để đền ơn người thuộc cấp đã cứu mạng giúp đỡ ông và gia đình sau 1975. Nhưng tôi vẫn còn thắc mắc:

- Thế sao cô Hằng không biết chú là cấp chỉ huy của ba cô ấy?

Ông mỉm cười:

- Đám cưới giả mà, phải giữ bí mật chứ, chỉ có 2 người biết là tôi và người lính ấy.

Tôi nhấp ngụm bia, bỗng nảy ra ý tưởng, tôi nói:

- Chuyện của chú đưa lên... facebook được chứ?
- Tôi chỉ làm một việc rất bình thường. Sống có tình có nghĩa là vui lắm rồi, cần gì ồn ỹ.

Hằng và các con ông đang ngồi ăn uống vui vẻ, Hằng đứng dậy đi về phía tôi và nói:

– Anh Hòa, anh cứ đưa lên facebook cho em, coi như là lời cảm tạ người Bố thứ 2 của em vậy!
Tôi thấy mắt Hằng long lanh!